அவ

திருமதி சியாமளா அருணாசலம்
(1982) சீர்காழி.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

—o—

ஸ்ரீசீகாழிப் பெருவாழ்வின்

சிவகாருண்ணியமாட்சி.

—o—

இது

ஸ்ரீகாசிவாசி

செந்திநாதையரால்

எழுதி

தமது

திருமங்கலம்

செந்திநாதசுவாமி யந்திரசாலையில்

அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

பிலவங்கஞு கா ்திகைமீ

அ ள:

உபோற்காதம்.

சைவசமயஸ்தாபனுசாரியருள் ஒருவராகிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனுர் க்ஷமணர் எண்ணுயிரவரும் கழுவேறினமைக்குக் காரணராயிருந்தார் என்றும், அதனுல் அவர் சீவகாருண்ணியமில ராயினுர் என்றும், யேசுக்கிறிஸ்து சீவகாருண்ணியமுடையரென் றும் திருவனந்தபுரத்துதித்த "அறிவுவிளக்கப்" பத்திரிகையில் ஓர் நிருபர் "மதக்ஷமை" என்னும் முகவுரையின் கீழே தூஷித்து வரைந்திருந்தமைகண்டு, சென்ற பிலவவருட ஆடி மாசத்திலே, அர்த் தநாரீசுவரப்பெருமானும் முருகப்பிரானும் ஒருங்கு எழுந்தருளி யிருக்கும் கொடிமாடச்செங்குன்றார் எனப்படும் திருச்செங்கோட் டிலே செல்வச்சிரஞ்சீவி தி. ச. முத்துச்சாமிக்கோனுரவர்களால் நடாத்தப்பட்ட "விவேகதிவாகரன்" பத்திரிகையிலே, அந்த "மத க்ஷமை" விஷயத்தை "ஸ்ரீசீகாழிப்பெருவாழ்வின் சீவகாருண்ணிய மாட்சி" என்னும் முகவுரையிட்டெழுதி மறுத்தேம்.

இதிற் பிரபஞ்சோற்பத்தி வெகுகாலத்தினதென்றும், பிற் கா லத்துக் கிறிஸ்தவர் முதலியோர் புன்சமய நூல்களுக்கெல்லாம் முற் பட்டது இருக்காதி வைதிக சைவசாஸ்திரம் என்றும், இந்த அகண்ட சத்திய சாஸ்திரத்திற் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட வைதிகசைவத்தைப் போற்றி வந்தவர் பாண்டிவளநாட்டார் முதலாயினேர் என்றும், இந்த உத்தமோத்தம வைதிகசைவப் பாண்டிகிலத்தினரைத் துர்ப் போதனைக் களைகளினுல் மூடிக்கெடுத்தவர் க்ஷமணர்களாம் என் றும், அதுபற்றித் தருமசாஸ்திரத்திற் பிரதிபாதிக்கப்பட்டவாறு தருமரூபமாகிய கழுவேற்றத் தண்டனை செய்து, க்ஷமண் காட்டை வெட்டி க்ஷமணர்மீதும் குடிகண்மீதும் மற்றெல்லா நாட்டார்மீதும் எக்காலத்தும் பரிபூரண சீவகாருண்ணியம் பாலித்தருளினவர் ஸ்ரீசீகாழிப் பெருவாழ்வாகிய ஸ்ரீஞானசம்பந்தவள்ளலாராம் என் றும் வரையப்பட்டுள்ளது. இதனை அந்த "விவேகதிவாகரன்" பத்திரிகையினின்று பெயர்த்து இப்போது புஸ்தகரூபமாக்கிவிட் டேம்.

இங்ஙனம்,

பு... சிவாசி—செந்திநாதையர்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீசீகாழிப் பெருவாழ்வின்

சீவகாருண்ணியமாட்சி.

மலைநாட்டைச் சார்ந்த திருவனந்தபுரத்தினின்று "அறிவு விளக்கம்" என்னும் மாசிகபஞ்சிகை ஒன்று நாலைந்து மாசங்களாக உதித்து நிலவுகின்றது. இப்பஞ்சிகை நடாத்துபவர் ஸ்ரீவள்ளல் சோ. சிவஞானதேசிகரவர்களே. அதற்கு விஷயதானஞ் செய்வோர் ஆங்கிலேய பட்டம் பூண்ட பலரேயாம். அவ்விஷயங்களி லொன்று "மதக்ஷமை" என்பது. இதில் யேசுக்கிறிஸ்து பெரியவர் என்றும், ஸ்ரீசீகாழிப்பெருவாழ்வாகிய ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் க்ஷமணரைக் கழுவேற்றிவைத்தமையின் சீவகாருண்ணிய மிலராய், அவர் பேராற்றலுக்கும் பெருமைக்கும் இழுக்காய் முற்றினர் என்றும் வரையப்பட்டிருக்கின்றது. அம்மதக்ஷமை வரைந்தவர் கருத்துத் தவறுமென்பது முன்னர்க் காட்டுதும்.

ஆங்கிலேய பாஷையிற்றேறினோர் பலர் சிறுவயசிலே தங் காலமுழுமையும் அவ்வாங்கிலேய பாஷையிற் செலுத்தி மனசைக் கூராக்கிவிட்டமையின் தஞ்சமயநூலாராய்ச்சியேனும், சமயநூலாராய்ச்சியுடையார் சகவாசமேனுமிலராய், ஆங்கிலேய பாஷாசம்பந்த முற்ற விவிலியநூலையும் அதைச் சார்ந்த நூல்களையுமே அப்பியசித்து வந்தமையானும் வருகின்றமையானும், அவ்விவிலியநூலுடையார் சகவாசம் பெரிதுமுடையராய்க் கிறிஸ்து மதமே மோக்ஷத்துக்கு நன்னெறி என்னும் கோட்பாடுடையராகின்றனர்; வேறு பலர் கிறிஸ்துமதம், இஸ்லாமதம், பௌத்தமதம், க்ஷமணமதம்,

வைஷ்ணவமதம், சைவமதமுதலிய எல்லா மதத்துக்கும் கடவுள் ஒருவரே என்னும் பொதுவறிவுமாத்திர முடையராகின்றார்; வேறு பலர் முற்செனனத்தீட்டிய சிவபுண்ணிய மேலீட்டினாலே சைவமே எச்சமயங்களினுஞ் சிறந்தது எனக் கடைப்பிடிக்கும் நன்னெறியின்கணின்று சைவத்தை மிகுதியும் பாராட்டி ஆராய்வாராயினர். இறுதியினின்றாரொழிந்து, பிறரெல்லாம் தத்தம் அன்பு மலினமுற்று மலடாயொழிந்தமையின், இவர் செவிகளில் நாம் உரைப்பது ஓர் போதும் உறைக்காது, சுவைக்காது. ஆகலின், அவரை விடுத்து அவர் துர்ப்போதனைப்பாற்பட்டு நம் அன்பர் தீநெறிக்கட் பிறழ்ந்து செல்லாவண்ணம் இஃதெழுதுவேமாயினேம்.

இராப்பகல்களும், ஞாயிறு முதற் சனி யீறாகிய வாரங்களும், சுக்கிலபக்ஷ கிருஷ்ணபக்ஷங்களும், சித்திரை முதற் பங்குனி யீறாகிய மாசங்களும், உத்தராயண தக்ஷிணாயனங்களும், பிரபவ முதல் அக்ஷயவிறுதியாகிய வருஷங்களும் மாறி மாறி வருதல்போல, கிருதயுக முதற் கலியுகமிறுதியாம் நான்கு யுகங்களும் மாறி மாறி வருமென்றோர்க. கிருதயுகத்திற் பதினேழுலக்ஷத்துவிருபத்தெண்ணாயிரம் (1728000) வருஷமும், திரேதயுகத்திற் பன்னிரண்டு லக்ஷத்துத் தொண்ணூற் றாறாயிரம் (1296000) வருஷமும், துவாபரயுகத்தில் எட்டுலக்ஷத் தறுபத்து நாலாயிரம் (864000) வருஷமும், கலியுகத்தில் நான்கு லக்ஷத்து முப்பத்திராயிரம் (432000) வருஷமுமாக நான்கு யுகங்கட்கும் வருஷங்கள் நாற்பத்துமூன்றுலக்ஷத்திருபதினாயிரமாம் (4320000). இங்ஙனம் ஆயிரஞ் சென்றால் (நானூற்று முப்பத்திரண்டுகோடி 4320000000 வருஷஞ் சென்றால்) பிரமாவுக்கு ஓர் பகலாம்.

இன்னும் அத்துணை வருஷஞ் சென்றால் (எண்ணூற்றறுபத்தினான்குகோடி 8640000000 வருஷஞ் சென்றால்) பிரமாவுக்கு ஓர் தினம். இங்ஙனம் முன்னூற்றறுபது சென்றால் (முப்பத்தோராயிரத்து நூற்றுநான்குகோடி 311040000000 வருஷஞ் சென்றால்) பிரமாவுக்கு ஓர் வருஷமாகும். இங்ஙனம் நூறு சென்றால் (முப்பத்தோர் லக்ஷத்துப் பதினாயிரத்து நானூறுகோடி 31,10400,00 00000 வருஷஞ் சென்றால்) பிரமாவின் ஆயுள் முடியும். இது பிர

மப் பிரளயம் எனப்படும். இந்தப் பிரமாவின் ஆயுள் முடிவுக்கு இத்துணைக்கோடி லக்ஷம் வருஷஞ்செல்லுமேல் விஷ்ணு உருத்திரர் முதலாயினோர் பிரளயகாலவருஷத்தை யார் குணித்தறியவல்லார்! இங்ஙனம் எண்ணிறந்த பிரமாக்களும் எண்ணிறந்த விஷ்ணுக்களும், எண்ணிறந்த உருத்திரர்களும், எண்ணிறந்த இந்திரர்களும், எண்ணிறந்த காலர்களும் அழிந்தழிந்துபோக, அழிவில்லாது சேஷித்து நிற்பவர் சிவபெருமான் ஒருவரேயாம். ஸ்காந்தபுராணமும் இலிங்கபுராணமும் முறையே,

(௧) 𑌅𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌲𑌯𑌂 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑌃 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌃। 𑌅𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑌵𑍋 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌅𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌾𑌸𑌵𑌾𑌦𑌯𑌃॥

(௨) 𑌅𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌲𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌾𑌃। 𑌹𑌰𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾 𑌏𑌕 𑌏𑌵 𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃॥

என்று கூறின. இவ்வுண்மையுணர்ந்த ஸ்ரீவாகீசமூர்த்திகளும்

நூறுகோடிபிரமர்கணொந்தினா
ராறுகோடிநாராயணரங்ஙனே
யேறுகங்கைமணலெண்ணிலிந்திர
ரீறிலாதவனீசனொருவனே.

என்றருளினர். மேலே உரைத்த பிரமாவின் பகற் போதாகிய நானூற்றுமுப்பத்திரண்டுகோடி வருஷங்களுள்ளே பதினான்கு மனுக்கள் அரசுபுரிவார். ஓர் மனு அரசு புரியுங்காலம் ஏறக்குறைய எழுபத்தொரு சதுர்யுகமாகும். இது மனுவந்தரம் எனப்படும். அப்பதினான்கு மனுக்களுள்ளே அரசுபுரிந்தொடுங்கினோர் சுவாயம்புவர், சுவரோசிஷர், அவுத்தமி, தமசர், இரைவதர், சாட்சுஷர் என்னும் அறுவர். இப்போது பரிபாலனஞ் செய்யும் மனுவின் பெயர் வைவசுவதர் என்பதாம். கிருத திரேத துவாபரம் என்னும் மூன்று யுகத்துள் முப்பத் தட்டுலக்ஷத் தெண்பத்தெண்ணுயிரம் வருஷஞ் சென்றுவிட, கலியுகத்துக்குள்ள நான்குலக்ஷத்து முப்பத்தீராயிர வருஷங்களுள் ஐயாயிரத்து மூன்றுவது பிலவ வருஷ ஆடிமாசம் இப்போது நிகழாநின்றது. ஆகவே கிருதயுகந்

தொடுத்து முப்பத்தெட்டுலக்ஷத்துத்தொண்ணூற்று மூவாயிரத்து மூன்றும் வருஷம் நடை பெறுகின்ற தென்றவாறுயிற்று. இதற்குச் சான்று நாம் தினந்தோறும் ஸ்நான சந்தியாவந்தனுதிகளிலே சொல்லிவருஞ் சங்கற்பமும் பஞ்சாங்கமுமேயாம். பிறிது சான்று வேண்டாம்.

துவாபரயுகத்தின் முதற்கண்ணே சுவாயம்புவியாசரும், இரண்டாவது பிரசாபதிவியாசரும், மூன்றுவது உசனவியாசரும், நான்காவதுபிரகஸ்பதிவியாசரும், ஐந்தாவது சவிதாவியாசரும், ஆறுவது மிருத்தியுவியாசரும், ஏழாவது இந்திரவியாசரும், எட்டாவது வசிட்டவியாசரும், ஒன்பதாவது சாரசுவதவியாசரும், பத்தாவது திரிதாமவியாசரும், பதினொராவது திரிவிருஷவியாசரும், பன்னிரண்டாவது பரத்துவாசவியாசரும், பதின்மூன்றுவது அந்தரிக்ஷவியாசரும், பதினன்காவது வப்பிரீவியாசரும், பதினைந்தாவது திரயாருணவியாசரும், பதினறுவது தனஞ்சயவியாசரும், பதினேழாவது கிருதஞ்சயவியாசரும், பதினெட்டாவது இருணசெயவியாசரும், பத்தொன்பதாவது பரத்துவாசவியாசரும், இருபதாவது கவுதமவியாசரும், இருபத்தோராவது அரியதவியாசரும், இருபத்திரண்டாவது வேணவியாசரும், இருபத்துமூன்றுவது சவுஷ்மாயனவியாசரும், இருபத்துநான்காவது வால்மீகிவியாசரும், இருபத்தைந்தாவது சக்திவியாசரும், இருபத்தாறுவது பராசரவியாசரும், இருபத்தேழாவது சாதுகர்ணவியாசரும், இருபத்தெட்டாவது கிருஷ்ணதுவைபாயனவியாசருமாக இருபத்தெட்டு வியாசர்களும் தனித்தனி ஒருவர் பின் ஒருவராய் இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களை வகுத்தார் என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அடுத்த துவாபரயுகத்திலே திரௌணிவியாசர் தோற்றுவார் எனவும், கிருஷ்ணதுவைபாயனர் தம் வியாசத்தொழிலினின்று நீங்கிவிடுவார் எனவும் உரைக்கப்படுகின்றது. இருக்குவேதாதி சூக்தங்களின்றலையில் இவ்விருபத்தெட்டு வியாசர்களுட் பலவியாசர் பெயர்கள் காணப்படுகின்றமையின், அவ்வேத பாகங்கள் உள்ளபடி இருந்தன என டாக்டர் வில்சன் (**Dr. Wilson**) பண்டிதர் உரைக்கின்றுர். வேதங்கள் வகுத்தமைக்கப்பட்டனவாகக் கூறப

படும் (கிருத திரேத யுகங்களை விடுத்து) துவாபரயுகவருஷத்தை மாத்திரமெடுத்து நிகழுங் கலியுகவருஷத்தோடு சேர்த்துக் கணிக்கினும், இப்போது எட்டிலக்ஷத்தறுபத்தொன்பதினுயிரத்துமூன்றும் (869003) வருஷம் நிகழாநின்றது. துவாபரயுகத்து இருபத்தொராவது வியாசர் அரியதர் என்பவர் பெயரை வகித்த இருக்குவேதத்து எட்டாம் மண்டலத்து எழுபத்திரண்டாம் சூக்தத்து மூன்றும் மந்திரம்

ஸுதஸிஹ்வதி தம் ஜநேந ராஜ்ரம் வயோநீஷயா க்ருஹ்ணந்தி ஜிஹ்வயா ஸஸஹ|

"சனங்களிடத்து அந்தரியாமியாயிருக்கும் சர்வோத்கிருஷ்டராகிய சிவபிரானுரை எவர் (அருட்) சத்தியோடு தியானிக்கின்றுரோ அவர் அன்னத்தை நாவினுற் கிரகிக்கின்றுர்". என்று கூறுகின்றது. இங்ஙனம்

ஸுதஸிஹ்வதி யே ராஜ்ரம் ஸஹா வம்ஸ்யம் நீஷயா| க்ருஹ்ணந்தி ஜிஹ்வயா தே ஹி ரஸவிமணாம்ருதகம்| ஸுதஸிஹ்வதி யே ராஜ்ரம் ஹவாநீ ஸஹிதம் ஶிவம்| வாரீஷ்ஸேவ க்ருஹ்ணந்தி ஜிஹ்வயா தே ந ஸம்ஶய:||

"எவர் அருட்சத்தியாரோடு கூட வந்திக்கற்பாலராகிய சிவபிரானை எக்காலமும் தியானிக்கின்றுரோ, அவர் இரச நிறைந்த அமிர்தோத்கத்தை நாவினுலே கிரகிக்கின்றுர்; எவர் பவாநியாம் சத்தியாரோடுகூட அச்சிவபெருமானைத் தியானிக்கவில்லையோ, அவர் மலத்தையே நாவினுற் கிரகிக்கின்றுர், சந்தேகமில்லை" என்று பராசரோபப்பிருங்கணமும் கூறுகின்றது. இவ்வுண்மை "பெரும்பற்றப் புலியூரானைப் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவாநாளே," "நாகைக் காரோணங் கருதியேத்தப்பெற்றவர் பிறந்தார் மற்றுப்பிறந்தவர் பிறந்திலாரே," "உண்பதன்முன் மலர் பறித்திட்டுண்ணுராகில்...... ...பெருநோய்கள் மிகநலியப்பெயர்த்துஞ் செத்துப் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி யிறக்கின்றுரே" என்னும் திராவிட சுருதிகளானும் அறியற்பாற்றும். "பூசையிலாதானுண்டி புழுப்பிணம் புலையன்

கட்ட, மாசுளபாபமொக்கும் வாளினிற்றீயில் வீழ்ந்து, நாசமா விதுவேன்று நற்குலம் பிறந்தானேனுங், தேசுளா ரவனைத்தீண்டிற் றெரிசிக்கினினைக்கிற் பாவம்'' என்றார் பிறரும். மேலே உரைத்த இருக்கு வேத மந்திரத்துக்கியையக் கடவல்லியும் சுவேதாசுவதரமும் உரைத்த

𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌯𑍇𑌽𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌧𑍀𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌂
𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌨𑍇𑌤𑌰𑍇𑌷𑌾𑌮𑍍 ।

மந்திரத்துக்கு, வியாசர்

𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌥𑌾𑌂 𑌸𑌹 𑌤𑌯𑌾 𑌶𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑍇 𑌶𑌿𑌵𑌮𑍍 ।
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌿𑌕𑍀 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑍇𑌤𑌰𑍇𑌷𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 ॥

"எவர் ஆன்மாவின்கண்ணே (அருட்) பராசத்தியாரோடுகூடச் சிவபிரானைத் தியானிக்கின்றாரோ, அவர்க்கே நித்தியமாகிய இன்பம் பிறக்கின்றும் எனச் சுருதி கூறிற்று'' என்றார். இங்ஙனம் வேதத்துக் கன்மகாண்டம் ஞானகாண்டம் இரண்டினும் சூரியனிற் கிரணம் போல அருளாம்பிகையினின்று வேறுபடாச் சிவபிரானார் தியானிக்கற்பாலர் எனச் சிவோபாசனை விதிக்கப்பட்டவாறு காண்க. மேலே இருக்கு வேதமந்திரங்களிற் கண்ட மநீஷா என்னும் மொழி ஐதரேயோபநிடதத்து (ரு. உ) ஆம் மந்திரத்திலே காணப்பட்டு, சைவபுராண வாயுசங்கிதை உத்தர பாகத்து எட்டாம் அத்தியாயத்து ஐந்தாம் ஆறும் சுலோகங்களினும் பராசத்தியாரின் பெயராய்ப் போந்தவாறு பெறப்படுகின்றது. அஃதன்றி, அதனைப் பொருட்படுத்துமாறு மேலே போந்த பராசரோபப் பிருங்கணமும் பவாநீ என்று விளங்கவைத்தமை காண்க. இங்ஙனமுணரயாது மாயாவாதாசாரியர்கள் 'மநீஷா' என்பதைப்'புத்தி' என உரைத்து, வேதபரிபாஷாமொழிப்பொருள் அறியாது விபரீதப்பொருள்படுத்தி, வேதம் அனைத்தையும் அங்ஙனம் மலினீகரணஞ்செய்துவைத்தார்கள். மேலே உரைத்த 'அம்பிகாபதி' எத்தத்துவத்தினர் எனவும், அவர் வியாபகந்தான் என்னை எனவும் ஆராயுங்கால், இருக்கு வேதத்து முதலாம் மண்டலத்து, இருபத்திரண்டாம் சூக்தத்து இருபதாம் மந்திரம்

𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌰𑌯𑌃 ।

"அந்த வியாபகசீலராம் சிவபிரானருடைய பரமாகாச பரமபதத்தை எக்காலமும் பெரியோர் பார்க்கின்றார்" என்று கூறிற்று. ஈண்டு "விஷ்ணு" என்னும் பதம் நாராயணருக்காகாது சிவபிரானர் திருநாமமாகப் பின்வருஞ் சுலோகத்தினற் போந்தது.

𑌶𑌿𑌵𑍋 𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌃 ।
𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌵𑍈𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌤𑌃 ।
𑌨𑌾𑌮𑌾𑌷𑍍𑌟𑌕𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌶𑌿𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌕𑌮𑍍 ॥

"சிவன், மகேசுவரர், உருத்திரர், விஷ்ணு, பிதாமகர், சம்சாரவைத்தியர், சர்வஞ்ஞர், பரமாத்துமா" என்னுஞ் சிவனருடைய அட்டநாமங்களுள்ளே, அவ்விஷ்ணு என்னும் பதம் படிக்கப்படுதலின் விசேஷமென்னையெனிற் கூறுதும்.

𑌶𑌿𑌵𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌭𑍂𑌮𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌦𑌿 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌿 𑌚 ।
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌶𑌿𑌵𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌃 ॥

"சிவதத்துவமுதற் பிருதிவியிறுதியாகச் சரீராதிகளையும் கடாதிகளையும் சிவபிரானர் வியாபித்து நின்றமையான் விஷ்ணு எனப்படுவர்" என்று சைவபுராணங் கூறிற்று. கூறவே, பிருகச்சாபாலோபநிடதத்து (4—19) ற் சிவதத்துவம் ஐந்தும், சுவேதாசுவதரத்து (1—2) ல் வித்தியாதத்துவம் ஏழும், பிரசிநோபநிடதத்து (4—8) ல் ஆன்மதத்துவம் இருபத்துநான்குமாக முப்பத்தாறு தத்துவமும் சுருதியுக்தமாய், சிவதத்துவமுதற் பிருதிவியந்தமாய் முடிதலான், அந்த மகாதத்துவவியாபகம் மூவகைத் தத்துவங்களுள்ளே அதோபாகத்துற்ற ஆன்மதத்துவம் இருபத்துநான்கின்பாற்பட்ட மூலப்பிரகிருதிவரையும் வியாபித்துநின்ற சகுணமூர்த்தியாம் பாஞ்சராத்திரர் விஷ்ணுவுக்கேனும், மாயாவாதிகள் நிர்க்குணப் பிரமத்துக்கேனும் எய்தாமையின், விஷ்ணு என்னும் நாமம் இருதிறத்து நாராயணர்க்கேனும் நிர்க்குணப் பிரமத்துக்கேனும் செல்லாது; செல்லுமேல் அது உபசாரமாத்திரத்தால் என்றுணர்க. யசுர் வேதத்தினும் சைவபுராணாதிகளினும் காணப்படுகின்ற ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்

தின் பொருளாய் நின்றது இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களின் சாரமாய்ப் போந்த ஸ்ரீகாயத்திரி மகாமந்திரமாம் என்க. இஃதுணர்ந்தே பாலறுவாயர் "அந்தியுண் மந்திரமைஞ்செழுத்துமே" என்றார். இங்ஙனம் மிக மிக நீடூழி காலமாய்ப் பரம்பரையாய்ப் பரதகண்டத்தில் வழிபடப்பட்டுவரும் பரமசிவசம்பந்தமாகிய சைவமதம் எச்சமயத்தார் தெய்வமெல்லாம் தன்னுள் வியாப்பியமாய் ஒடுங்க உயர் வொப்பின்றிப் போற்றப்பட்டு வருவதேயாமெனக் கடைப்பிடிக்க. ஏழாவது மனுவாகிய வைவசுவதர் தாம் இயற்றிய மநுநூலின் முதற்கண்ணே

விப்ராணாம் தைவதம் ஶம்பு꞉ க்ஷத்ரியாணாம் து மாதவ꞉।
வைஶ்யானாம் து பவேத் ப்ரஹ்மா ஶூத்ராணாம் கணநாயக꞉॥*

"பிராமணர்களுக்குத் தெய்வம் சிவபிரானுர் என்றும், க்ஷத்திரியர்களுக்குத் தெய்வம் விஷ்ணு என்றும், வைசியர்களுக்குத் தெய்வம் பிரமா என்றும், சூத்திரர்களுக்குத் தெய்வம் கணநாயகர்" என்றும் உரைத்தார். இச்சுலோகம் சைவமதத் துவேஷிகளால் தற்காலத்து மநுதரும சாஸ்திரத்தினின்று தொலைக்கப்பட்டமையாற் காணப்பட்டிலது.

"மற்றெல்லா நாட்டாரும் அறிவுசூனியர்ராய் நாகரீகமிலராய் ஒழுகிய காலத்துக்கு மிக மிக நீடிய காலத்திலே சிற்பசாஸ்திரத்தினும், தருமசாஸ்திரத்தினும், ஞானசாஸ்திரத்தினும் மேன்மை படைத்தது இந்தியாதேசம்" என்றவர் இருபத்தொரு பாஷையில் வல்ல செர் வில்லியம் ஜோன்ஸ் (**Sir William Jones**) என்பவரேயாம். சோகிறேடீஸ் (**Socrates**), பிளேற்றோ (**Plato**), கிறிஸ்து முதலாயினோர்க்கு முற்பட்டவர்கள் சைமினியும் வேதவியாசருமாம் என்றார் ஓர் பிரான்சு ஜாக்காலியட் பண்டிதர். அமெரிக்காவின் மிசிசிப்பாய் நதியிலே கழிமுகத்தெதிர் நிலமாகிய டெல்ற்றவில் (**Delta**) ஐம்பத்தேழாயிர வருஷத்து மனுஷ என்பாதிகள் காணப்படுகின்றன என்றும், நியூ ஓர்லியான்ஸ் (**New Orleans**), லூசியன (**Lousina**) என்னும் இடங்களிலுள்ள கழிநிலமொன்றைப் பரிசோதனை செய்தபோது, அது ஒருலக்ஷத்தைம்

*கந்தபுராணம், ததீசிப்படலம், உங.

பத்தெண்ணுயிர (158000) வருஷத்ததென்றும் டாக்டர் பெனெற் டவுலர் (**Dr. Benet Dowler**) என்பவர் பூமி விவரணசாஸ்திரப் பிரகாரம்கூறுகின்றார். கூறவே, விவிலியநூலார் இப்பூமியை ஆறுயிர வருஷத்தது என்று கூறுவது தவறேயாம். மோக்ஷமூல (**Max Muller**) பண்டிதர் ஆயிரத்தெண்ணூற்றெண்பத்திரண்டாம் வருஷத்து டிசெம்பர் மாச மூன்றாந் தேதியைக்கொண்ட "தத்துவ ஞானவிசாரணி" எனப்படும் பத்திரிகைவாயிலாக லௌகிக வைதிக ஞானம் அனைத்துக்கும் இப்பூமியின்கண்ணே ஆனந்தஸ்தலமாய் வாய்ந்தது இந்தியாதேசம் எனப் பலவாறு வலியுறுத்தி யுரைத்திருக்கின்றார். இங்ஙனம் புறதேசத்துப் பரசமயத்தாராலும் புகழப்படுகின்ற நமது சமயசாஸ்திரங்களையும் சமயாசாரியர்களையும் அலட்சியஞ்செய்து, "சீவான்மகோடிகள் ஆன்மரக்ஷிப்புக்கு ஓர் மரக்கலமென ஏறிச்செல்லும் கிறிஸ்துமதப் புணையைமுடித்து இத் துக்கசாகரத்தில் மிதக்கச்செய்தவர் யேசுக்கிறிஸ்து என்னும் பெரியவர்" என்று மதக்ஷமைக்காரர் வரைந்தார். நக்ஷத்திரங்களுளெல்லாம் நமக்குமிகச் சமீபித்ததாய், இப்பூமியிலிருந்து ஆயிரத்துத்தொள்ளாயிரத்திருபதுகோடி (19200000000) மைல் தூரத்தினதாயுள்ள சீரியஸ் (**Sirius**) என்னும் இந்த நக்ஷத்திரத்தினும் முப்பத்தையாயிரம் மடங்கு பெரியதாய்த் தூரதிருஷ்டியந்திரம் எட்டற்பாலதாம் வெகுதூரத்தினதாய் நின்ற மாஜெலனிக் கிளவுட்ஸ் (**Magellanic Clouds**) என்பதின் பாலதாகிய முப்பது டோறேடஸ் (30 **Doradus**) என்னும் நக்ஷத்திரக்கூட்டம் உளதாம். கிறிஸ்து செத்தெழுந்து மூன்றும் நாட்டொடுத்து ஒலிவெட் (**Olivet**) மலையிலிருந்து மணி ஒன்றுக்கு ஆயிரம் மைல் வீதமாய்ப் பறந்தாலும் ஆயிரத்துத்தொண்ணூற்றெண்பத்துநான்காம் வருஷம் வரையும் நமக்கு மிகச் சமீபத்தினதாயுள்ள சீரியஸ் நக்ஷத்திரத்தையே அணுகமாட்டாது வெகுகோடி மைலுக்கப்புறம் நின்றார் என்றும், அதனால் அதற்கு மேலுள்ள நக்ஷத்திரத்தையேனும், அதற்குமேலுள்ள பரமண்டலத்தையேனும் கிட்டியவாறில்லை என்றும் ஆங்கிலேயநாட்டு ஆங்கிலேய பண்டிதர்கள் கூறுவார்களாயின், துக்கசாகரத்தினின்றேறக் கிறிஸ்து அமைத்த புணையை விசுவசித்து எங்ஙனம் மதக்ஷமைக்காரர் அதிலேறத் திடமுடையராயினரோ? நமது பண்டு தொட்ட

மதுரைச் சைவசமயக் குடிகள் அளவில்லார் அறிவையெல்லாம் துர்ப்போதனையினாலே பாழாக்கிக் கெடுத்த க்ஷமணர் எண்ணாயிரவரைத் தருமசாஸ்திரப் பிராயச்சித்தநெறியானே கழுவிலேற்றித் தண்டித்த ஞானசம்பந்தப் பெருமானைச் சீவகாருண்ணியமிலர் என்றும், பெரியவரன்றென்றும், பேராற்றலிலரென்றும்வரைந்த மதக்ஷமையினர் 'உயிர்க்கொலை செய்யாதே' என்று தாம் விதித்த சட்டத்துக்கு மாறாக ஆகாரத்துக்குத்தானும் உதவாதனவாய்த் தீங்கிலாதனவாய்த் தீங்கு விளைக்காதனவாய் மலைமீது வாளாமேய்ந்து கொண்டு நின்ற பன்றிகள் இரண்டாயிரத்தை (மத்தேயு 8: 32-ஆம் வசனம் கூறுமாறு) சலத்திலமிழ்த்திக் கொன்று மிதக்கச்செய்தும், வளர்தல் அழிதல் என்னும் இருவகைப் பொதுவிலக்கணமுடையதாய்ப் பகுத்தறிவிலாத விலங்காய்த்தானுமிலதாய் நின்ற அத்திமரத்தை (மத்தேயு 21: 19-ஆம் வசனம் கூறுமாறு) தம்பசிக்குப் பழங்கொடாமைகாரணமாக அதனை நீதிக்கு மாறாய்ச் சபித்து வாடுமாறுஞ்செய்துவிட்ட ஏசுக்கிறிஸ்துவைச் (சீவகாருண்ணியமுடைய) பெரியவர் என்றும், சீவகோடிகளைத் துக்கசாகரத்தினின்று மிதக்கச் செய்ய மரக்கலம் அமைத்தார் என்றும், எங்ஙனம் எழுதத்துணிந்தார்? ஏசுக்கிறிஸ்து பரமண்டலமடையமாட்டாது செத்தெழுந்துபோய் ஆகாயத்திலே மிதந்துநின்றவாறுபோலவும், இரண்டாயிரம் பன்றிகள் வாவிச்சலத்திலிறந்து அவராற் பிரேதங்களாய் மிதந்து நின்றவாறுபோலவும், மதக்ஷமையினரும் துக்கசாகரத்தில் அமைக்கப்பட்ட கிறிஸ்துமதப்புணையில் மிதந்து கொண்டிருக்கின்றாரென்பதன்றித் துக்கசாகரத்தைக் கடந்து கரைசேர்ந்தவாறின்றாம் என்பது அவர் வாயிலாகப் பெறப்படுகின்றது.

மேலும், கிறிஸ்துவின் காருண்ணிய விசேஷம் வியக்கும் மதக்ஷமைக்காரரே! "1539-ஆம் வருஷம் கிறிஸ்து மதத்தைச் சார்ந்த விதிகள் ஆறையும் அங்கீகாரஞ் செய்யாத ஐஞ்ஞூறு பேர் சிறையில் சட்டப்பட்டமைக்கும், அநேகர் நெருப்பிலிட்டுக் கொல்லப்பட்டமைக்குங் காரணம் கிறிஸ்து போதித்த சீவகாருண்ணியமன்றோ! ஆறாவது எட்வேட் காலத்தில் போக்கரும் பாறேயும் எரிக்கப்பட்டமைக்குக் காரணம் அவர் காருண்ணியப்பயனன்றோ! மேரி

என்னும் அரசிகாலத்தில் உரோமன் கத்தோலிக்கப் பாலர்களும், பெண்களும், ஆண்களுமாகச் சேர்ந்த இருநூற்றெழுபத்தேழுபேர் கொளுத்தப்பட்டமைக்குக் காரணம் அவர் காருண்ணியப்பேறன்றே! எலிசபெத் என்னும் அரசிகாலத்திலே புறூடெஸ்டாண்டு மதத்துக்கு வாராத ஆங்கிலேயரை, ஓர்வகை வேதனையந்திரத்திற் கைகளையும் கால்களையும் மாட்டி வருத்தினமைக்கும், நெருப்பிலிட்டமைக்கும், தூக்கிலிட்டமைக்கும், சிறையிலிட்டமைக்கும், பொருள் பறித்தமைக்கும் காரணம் அவர் போதனைப் பயனேயன்றே! சிந்தூர மரச்சட்டமொன்று நிலத்திலிருந்து மூன்றடி உயரத்துள்ளதேயாக, மதக்கோட்பாட்டுக்கிணங்காத ஆங்கிலேயரை நிலத்தின்மீது முதுகுபுறமாகக் கிடத்தி, அவருடைய மணிக்கட்டுகளையும் கணுக்கால்களையும் அந்தச் சட்டத்தின் ஓரங்களிலே சேர்க்கப்பட்டிருந்த உருளைகளிலே கயிறுகளால் இழுத்துக் கட்டிச் சட்டத்தோடு மருவுமாறு மிண்டிகளால் உயர்த்திவிட்டு, புரோடெஸ்டாண்டு சமயஞ் சார்தற்கு வேண்டப்படும் வினைக்களுக்கு அவர் தக்கவிடை கூறாராயின், அவ்வுருளைகளை உருட்டி உருட்டிச் சரீரத்தை எதிர்ப்புறமாக விரியச் செய்து என்புகளெல்லாம் பூட்டுவிடும்படி ஆக்கிவிட்டமைகளுக்குக் காரணம் அவர் போதனைவிசேஷமன்றே! கிறிஸ்துமத விரோதிகளுள்ளே பல்லாயிரவர் வீடு முதலிய இழந்தமைக்கும், வேதனையந்திரங்களிலே தைத்துமாட்டி இறுக்கி என்புகள் நொறுக்கப்பட்டமைக்கும், பல்லாயிரவர் இருட்டறைகளுள்ளே மீளா நீடிய சிறைகளிற் புகுத்தப்பட்டமைக்கும், பல்லாயிரவர் கிலோலெட் என்னும் யந்திரவாயிலாகத் துணி தொண்டைவரையும் திணித்துக் கொல்லப்பட்டமைக்கும், மொட்டையடித்துக் கொடுமை செய்யப்பட்டமைக்கும், நிருவாணமாக்கி மானபங்கஞ் செய்யப்பட்டமைக்கும், அண்டலூசியாவில் மூவாயிரம்பேர் கொளுத்தப்பட்டமைக்கும், பதினேழாயிரம் பேர் வேறு பிரகாரமாகக் கொல்லப்பட்டமைக்கும், ஸ்பானியாவில் முப்பத்தோராயிரத்துத் தொளாயிரத்துப் பன்னிருவர் கொளுத்தப்பட்டமைக்கும், பேசியாவில் அறுபதினாயிரம் பேர் சங்காரஞ் செய்யப்பட்டமைக்கும், 1502-ஆம் வருஷம் முப்பதுலக்ஷம் பேர் ஊரைவிட்டு ஓட்டப்பட்டமைக்கும், இருவரைச் சேர்த்துக்கட்டி அவ்விரு

வர் பெருவிரல்களிற் கயிறுமாட்டி மரத்திலே தலைகீழாக இராமுழுதும் தூங்கவிடப்பட்டமைக்கும், ஓர் பெண் தீக்குச்சிகளால் அவள் கை எரிந்துபோம்வரையும் கொளுத்தப்பட்டமைக்கும், தேரைகளும் துஷ்டசெந்துக்களும் நிறைந்திருந்த ஓர் ஆழிய குழிக்குள் ஒருத்தி குளறக்குளற விழுத்தப்பட்டமைக்கும், ஐந்தாம் நூற்றூண்டில் ஓர் சிறந்த தத்துவசாஸ்திரியாகிய ஹிப்பேதியா என்பவள் வண்டியிலே தன் இருப்பிடநோக்கிச் செல்லுங்கால் அவளை வண்டியினின்று இழுத்து நிருவாணமாக அவள் தோலை உரித்து அடித்து, அவள் சரீரத்தைச் சிப்பி ஓடுகளால் வெட்டிப் பொசுக்கிக்கொன்றமைக்கும் காரணம் கிறிஸ்து போதனையினால் விளைந்த சீவகாருண்ணியமன்றோ! 1619-ஆம் வருடம் தூலூசிலே வாணினி என்பவரின் நாக்கைப் பிடுங்கி அவரைக் கொளுத்திவிட்டமைக்கும், 1572-ஆம் வருஷம் ஆகஸ்டு மீ 24-ஆம் தேதி பாரேபட்டணத்தில் அரசனொருவன் ஆயிரத்து நானூறு பேரைத் தனது அரண்மனைச் சாளரத்திலிருந்து ஓட ஓடச் சுட்டுக்கொன்றமைக்கும், 1685-ஆம் வருஷம் சிற்சிலர்க்குப் பாதாதிகேசாந்தம் குண்டூசிகளாற் குத்தியும், சிறுகத்திகளால் வெட்டியும், ஒழுகக் காய்ச்சிய குறடுகளால் மூக்குகளைப் பிடுங்கியும் உபத்திரவஞ் செய்தமைக்கும் காரணம் கிறிஸ்துவின் ஞானோபதேசகாருண்ணியமன்றோ!!!'' கூறுதிர். மதக்ஷமைக்காரர் இவற்றை ஆங்கிலேய புஸ்தகங்களிற் படித்து மேலே கூறியவை பொய்யோ மெய்யோ என்றும், கிறிஸ்துமத சீவகாருண்ணியம் எவ்வளவு ஓங்கி நின்றதென்றும் ஓர்வாராக.

'களவு' என்னுஞ் சொற் கேட்டுக் களவு தீதெனலும், 'காமம்' என்னுஞ் சொற் கேட்டுக் காமம் தீதெனலும் அடாது. அவை நல்லவாமாறுமுண்டு. ஒருத்தி தன் பந்துக்களை வெறுத்து நஞ்சுண்டு சாவேன் என்னும் கருத்துடையளாய் நஞ்சு கூட்டிவைத்து விலக்குவாரில்லாதபோது உண்பதாக யோசித்து வைத்தவிடத்து, அவளுடையானொருவன் அதனைக் கண்டு இவள் இதனை உண்டு இறந்து போகாது கொண்டுபோய் உகுப்பதாக எண்ணி அவளைக் காணாது கொண்டு போய் அதனை உகுத்துவிட்டான். அவளும் சனங்களில்லாதபோது நஞ்சுண்டு சாவேன் என்று எழுந்துசென்று

தான் நஞ்சு வைத்தவிடத்திற் காணாமையால் உயிர்பிழைத்தமை பற்றி, அது களவாகாதவாறு தேர்க.

சுவர்க்கத்திற் சென்று போகந் துய்ப்பேன் என்றும், ஞானம் பெற்று வீடு பெறுவேன் என்றும், தெய்வத்தை வழிபடுவேன் என்றும் எழுந்த காமம் பெரியோராலும் புகழப்பட்டு மறுமைக்கும் உறுதிபயக்குமாதலின், இக்காமம் நன்றாமாறும் ஓர்க என்றார் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர். 'தீங்கு பயவாத நிகழ்ந்தது கூறலும், நன்மை பயக்கும் நிகழாதது கூறலும்' மெய்ம்மையாமென்றோர்ந்தே, "பொய்ம்மையும் வாய்ம்மையிடத்த புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்குமெனின்" என்றார் உத்தரவேதமுடையாரும். மகாபாரதத்துக் கர்ணபருவத்து அறுபத்தொன்பதாம் அத்தியாயத்து முப்பத்துநான்காஞ் சுலோகத்தில் இன்ன இன்ன இடங்களிற் பொய் சொல்லலாம் என்று கூறப்படுதலான், பொய் நன்றாமாறும் உண்டு. அவ்வாறே

[illegible]

'துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்து பிரசைகளைக் காப்பாற்றும் அரசர் சுவர்க்கத்தை அடைகின்றார்; யாவரையும் தருமநெறியாற் காத்தும் துஷ்டர்களைத் தண்டித்தும் வரும் அரசன் நாடோறும் இலக்ஷம் வராகனைத் தக்ஷிணையாகவுடைய யாகஞ்செய்த

புண்ணியத்தை அடைகின்ருன்; அரசன் சோம்புதலின்றித் தண்டிக்கற்பாலரைத் தண்டிக்காவிடின், பெரிய மீன்கள் சிறு மீன்களை வாயிலிட்டுக்கொள்வது போல, பலமுள்ளார் பலமில்லார் பொருள் முதலியவற்றை அபகரித்து அவர்களைக் கொன்றுவிடுவர்; அரசன் தக்கவாறு தண்டனை செய்யாவிடின் அந்தத் தேசத்தின் யஞ்ஞயாகங்களின் புரோடாசத்தைக் காக்கை முதலியன தின்றுவிடும்; அவிசை நாய் முதலியன நக்கிவிடும்; அவன் அவன் பொருள் அவன் அவனுக்காகமாட்டாது; தண்டமானது பிரசைகளையெல்லாம் ஆஞ்ஞை செய்கின்றது; எல்லாரையும் காக்கின்றது; தூங்குபவரிடத்தில் விழிப்போடிருக்கின்றது; ஆகலின் பெரியோர் தருமத்தையே தண்டரூபமாகக் கூறுகின்ருர்; இந்திரன், வாயு, இயமன், சூரியன், அக்கினி, வருணன், சந்திரன், குபேரன் என்னும் எண்மர் அம்சங்களினுலே அரசன் படைக்கப்பட்டான்'' என்று தரும சாஸ்திரம் கூறுகின்றது. இது நிற்க.

குடிகளுக்குச் செய்யும் கொலை முதலிய தீமையினும் மகாராஜாவுக்குச் செய்யும் தீமையானது இராசத்துரோகமாய் (**High treason**) மிகக் கொடியதாகும். அதுபோலவே, ஆன்மாக்களுக்குச் செய்யும் துரோகத்தினும் கடவுளுக்குச் செய்யும் துரோகம் மிகக் கொடியது. குடிகளுக்குச்செய்த தீமை அரசனுலே பொறுக்கப்படினும் பொறுக்கப்படும். அரசனுக்குச் செய்த துரோகமோ பொறுக்கப்படமாட்டாது. அதுபோலவே, ஆன்மாக்களுக்குச் செய்த துரோகம் கடவுளாலே பொறுக்கப்படினும் பொறுக்கப்படும். கடவுளுக்குச் செய்த துரோகமோ பொறுக்கப்படமாட்டாது.

"ஈசுரத்துரோகிகளுக்கு நரகத்திலே யமதூதர்கள் இரத்த வெள்ளஞ் சிந்தும்படி தலையிலும் கண்களிலும் செவிகளிலும் நாசிகளிலும் வாயிலும் மார்பிலும் அறைந்து, உடம்பு முழுதும் தாமிர முதலிய உலோகங்களையுருக்கிய நீரைச் சொரிவார்கள். மயிர்க்காறேறும் அக்கினியிற் காய்ச்சிய ஊசிகளை அழுத்துவார்கள். அவயவங்கடோறும் இருப்பாப்புகளை மாட்டுவார்கள். பின்பு நெய் நிறைந்த செப்புக்கடாரத்தில் விழுத்திக் காய்ச்சுவார்கள். ஈசுரத்

துரோகிகள் அந்தச் செப்புக்கடாரநெய்யிலே சந்திர சூரியர் உள்ளவரையும் குப்புறக்கிடந்து வருந்துவார்கள். இப்படி நரகத் துன்பத்தை அனுபவித்தபின், பூமியிலே மலத்திற் கிருமி முதலிய வைகளாய்ப் பிறந்திறந்துழன்று பின்பு மனிதப் பிறப்பை எடுத்து வலி குட்டம் க்ஷயம் நீரிழிவு பெருவியாதி மூலவியாதி முதலிய மிகக் கொடிய நோய்களினாலும் பசியினாலும் வருந்துவார்கள்" என்று சிவதருமோத்தரம் கூறுகின்றது.

அதிபாதகம் மகாபாதகம் உபபாதகம் எனப் பாபம் மூவகைப் படும். இவற்றுள் அதிபாதகங்களாவன:—சிவநிந்தை, சிவத்திர வியம் புசித்தல், குருநிந்தை, சிவனடியார் நிந்தை, வேதாகம நிந்தை முதலியவைகளாம். இதனாற் சிவதூஷணமும் புன்மத பூஷ ணமுஞ் செய்தலாற் குடிகள் சிவநெறியிற் பிறழ்ந்து புன்னெறியிற் பட்டொழுகச் செய்தல் முதலியனவும் அதிபாதகம் என்பதை இராசத்துரோகத்தில் ஒட்டிக் காண்க. மகாபாதகங்களாவன:— பிராமணரை வதைத்தல், பிராமணர் சுராபானஞ் செய்தல், குரு மனைவியைப் புணர்தல் முதலியனவாம். உபபாதகங்களாவன:— பிராமணர் பெரியோராயினோர் பொருளைத் திருடுதல், தபத்தின ரைக் கோபித்தல், வியபிசாரஞ்செய்தல், ஆசுரமணஞ்செய்தல், குணசீலரைக் கோபித்துக் கொலைசெய்தல், உறவினர், புண்ணியர், பசுக்கள், அரசன், பெண்கள் முதலாயினோரைக் கோபித்து வதைத்தல், புறச்சமயத்தவரின் நிலைமை கெடுத்தல் முதலாயினவாம்.

மதுராபுரியிலே கூன் பாண்டியன் அரசுபுரியுங்கால், 'குடிகள் தாஞ் செய்யும் மெய்யொழுக்கமாகிய சைவசமயத்தினில்லாது, தீத் தொழில் செய்யும் அருகசமயம் யாண்டும் பரவுதலான் ஒழுக்க நீதி நீங்கிக் கலங்க, பாண்டியனும் க்ஷமணர் துர்ப்போதனையால் வைதிகசைவநெறியில் வழுவி அருகசமயநெறியை நன்னெறியெனக் கருதி அந்நெறியில் ஒழுகினன்; 'அரசன் எப்படி மன்னுயிர் அப் படி' என்றவாறு, அரசன் அருகசமயத்துற்றமையால் அரசன் வழித்தாகிய மதுராபுரிவாசிகளும் தம்மொழுக்கமுறை கோடினர்; கோடவே, வாய்மையாம் வைதிகசைவ மார்க்கம் மாறுபட்டுத்திரிய அருகதசமயம் யாண்டும் பரவிற்று. பாண்டிநாடெங்கும் க்ஷமண்

கோயிலகளும் க்ஷமண்பள்ளிகளுமாயின; இருட்கூட்டம் போன்ற மயிற்பீலி கைக்கொண்டு, கமண்டலநீரைக் கையிற்றூங்கி யாண்டும் க்ஷமணரேயாய் மொய்த்தனர்; மயிர்பறிதலேயும், உடுத்தபாயும், பிடித்த மயிற்கற்றையும், இடுக்கிய தடுக்கும், உடம்பு, மார்பு, நெற்றி, தோண்முதலிய தானங்களில் அடையாளமாக எழுதிய அருகன் முக்குடையுமாய் யாண்டும் சஞ்சரித்தார் க்ஷமணர். அதனுற் பாண்டிநாட்டுள்ளார் வேதசாரமாகிய வைதிகசைவமார்க்கத்தில் மனஞ் செலுத்தாதொழிந்தார். பாண்டியன் ஈடேறுமாறு சோழராசன் பெற்றெடுத்த செல்வப் புத்திரியாராகிய பாண்டிமாதேவியார், மந்திரியாராகிய குலச்சிறைநாயனர் என்னும் இருவரிடத்தன்றிச் சைவமார்க்கம் அந்நாட்டில் வழங்காதொழிந்தது. நித்திய நைமித்திய பூசைகள் நடாத்தவேண்டியவனுகிய அரசன் க்ஷமணர் துர்ப்போதனைக்குட்பட்டமையானும், குடிகளும் அவ்வாறு ஆருகத மதப்பிரவேசஞ் செய்தமையானும் மீனுக்ஷியம்பாசமேத சோமசுந்தரப்பெருமானது நித்திய நைமித்திகங்களெல்லாம் வேதசிவாகமப் பிரகாரம் நடைபெறமாட்டாவென்பது ஆயவும் வேண்டுமோ? ஆகவே, இச்சிவத்துரோகத்துக்கெல்லாம் காரணராகி, அரசன் முதற் குடிகளிறுதியாகிய யாவர் மனசையும் தம்வசப்படுத்திக் காடுபோல் மூடிக்கெடுத்தவர் அதிபாதகசிரோமணிகளாகிய அமணர்களேயாம், இவரெல்லாம் 'சம்சாரமோக்ஷகாரகராகிய சர்வேசுவரரை எவன் நிந்திக்கின்றானே, அவன் பாபத்துக்கு உடனே மகா தண்டனை வந்தடையும்'

யொவிநிஂஷ திஸவெ-ஶஂ ஸஂஸாராநொ௱க்ஷகாரகஂ ।
தஸ்யாவஸ்யஸஹஸாஸோயா திஹஜூயஂ ॥

முண்டகமிசையினன்முகுந்தனடியே
பண்டுணர்வரியதோர்பரனையாதியாக்
கொண்டிலரெள்ளியகொடுமையோர்க்கெல்லாந்
தண்டம்வந்திடுமெனமறைகள்சாற்றுமால்.

என்னுந் தருமவிதி கூறுமுண்மை அறிந்தாரல்லர், உபபாதகம் மகாபாதகம் அதிபாதகம் என்னும் முப்பாதகங்களுள் அதிகொடிய

சிவத்துரோக அதிபாதகத்துட்பட்டவர் க்ஷமணர் என்பது அகஸ்திய பக்தவிலாசம், பெரியபுராணம், அகஸ்திய சங்கிதை, திருவிளையாடல் என்பவைகளால் அறியக்கிடக்கின்றது; நெற்பயிர்களை வளரவொட்டாது தடுத்து இடையூறு விளைக்கும் களைகளைப் பறித்தல் பாபமாகாதவாறு போலவும், நிலங்களிற் படர்ந்து வளர்ந்து மூடிய காட்டை வெட்டிக்களைதல் பாபமாகாதவாறுபோலவும், பசுக்கள் மனிதர் முதலாயினோரைக் கொல்லவரும் துஷ்டமிருகங்களைக் கொல்லுதல் பாபமாகாதவாறு போலவும், குடிகளைத் திருடிக்கொல்லும் கள்வரைக் கொல்லுதல் பாபமாகாதவாறுபோலவும், தத்தம் மதத்தை அநுசரித்துப் பிறரைக் கெடுக்காது வாளாவிராது, மீனாக்ஷியம்பாசமேத சோமசுந்தரேசுவர பூமியினும், மதுராபுரிவாசிகளாம் பயிர்களினும் விரைவிலே விஷந்தலைக்கொண்டாற்போல ஏறிப்படர்ந்து அடர்ந்த க்ஷமண் காட்டைவெட்டி ஸ்ரீஞானசம்பந்தப்பெருமான் சீர்செய்து வைத்தமை மதக்ஷமையினர்க்குச் சீர்கேடாயிற்றோ? குலச்சிறைநாயனார் மங்கையர்க்கரசியார் என்னும் இருவரும் ஸ்ரீஞானசம்பந்தசுவாமிகளை மதுராபுரிக்கு எழுந்தருளிவரச்செய்யாது வாளாவிருந்து தேகவியோகமெய்திடுவாரேல், திருப்பாண்டிநாடும், திருவிதாங்கோடும், பிறநாடுகளும் க்ஷமண் பள்ளிகளேயாக, மதக்ஷமையினர் முன்னோரும் அவர் பின்னோருமாகிய எல்லோரும் க்ஷமணசமயத்தவராய், முக்குடைச்சின்னங்களோடு மயிற்பீலி கைக்கொண்டு திரிவாராக, சைவமதம் என்று பேசவேனும், நினைக்கவேனும் ஓர் சமயம் வாய்த்தலுமாமோ! மேலும், க்ஷமணர் எண்ணாயிரவரும் பதினாறாயிரம் திருக்கூட்டத்தோடு ஸ்ரீஞானசம்பந்தப்பெருமான் எழுந்தருளியிருந்த திருமடத்திலே தீக்கொளுவி மடத்தையும், மடத்தினரையும் ஓர் கால் தந் தீக்குட்படுத்துவாராயின், 'ஞான சம்பந்தர் தம்பா னன்மைபல் லாத செய்ய வூனம்வந் தடையில்யாமு முயிர் துறந் தொழிவதென்றார்' என மங்கையர்க்கரசியார் குலச்சிறைநாயனார் என்னும் இருவரும் செய்துகொண்ட சபதத்தை நிறைவேற்றுமாறு உயிர் துறந்துவிடுவாராயின், க்ஷமணராய்ப்போயிருக்கும் மதக்ஷமையினர் ஞானசம்பந்தருக்காக க்ஷமணர்மீது சீவகாருண்ணிய தோஷமேற்றி எழுதமுன் வருவார்தாமோ! பதினாறாயிரவரையும் ஞானசம்பந்தரோடு தீக்

ளையாக்க வேண்டுமென்று பூரண கருத்தினோடன்றோ க்ஷமணர் ரண்ணுயிரவரும் அரசனோடாலோசித்துத் தீக்கொளுவமுயன்றார் என்பதை மதக்ஷமையினர் முதற்கண்ணே ஆராயாது போதற்குப் போந்த அறியாமை யாதோ? உத்தமோத்தம சமயத்து உத்தமர் பதினாறுயிரவரும் ஒருங்கிறந்தால் அது மதக்ஷமையினர்க்கு இன்ப மும், புன்மத க்ஷமணர் எண்ணாயிரவரும் இறந்தமையால் அது துன் பமுமாய் முற்றியதோ? இவர் ஓர் போது பி. எல். பரீக்ஷயிற் றேற, இவருக்குத் தெய்வாதீனத்தால் ஓர் சிறந்த உத்தியோகஞ் சித் திக்குமாயின், இவர் குடிகளுள்ளும் நீதி அநீதி விசாரியாது மனம் போயவாறு தண்டிப்பாரோ! அந்தோ!!

குலச்சிறைநாயனார் மங்கையர்க்கரசியார் என்னும் இருவரும் தங்கள் அரசனும் புருஷனுமாய் நின்ற பாண்டியனையும் அவன் குடி களையும் பீடித்த க்ஷமண் நோயை ஒழிக்கும்பொருட்டுப் பரமாசா ரிய மகாவைத்திய சிகாமணியாகிய ஸ்ரீஞானசம்பந்தப் பெரு வாழ்வை வருவித்து க்ஷமண் நோயை நீக்கி, பாண்டிநாட்டை வாழ் வித்தது மதக்ஷமையினர்க்கு ஓர் அதிபாதகத் துரோகமாய் முடிந் ததோ? இவருள்ளவாறு சைவராய் அக்காலத்திலிருந்து க்ஷமண ராற் குடிகள் பட்டபாட்டை அநுபோகத்தில் அறிந்திருப்பாரேல், அவரையெல்லாம் கழுவிலேயன்று நெருப்பிலேயிட்டுப் பொசுக்கி விட வேண்டுமென்று குலச்சிறைநாயனார் மங்கையர்க்கரசியார் என் னும் இருவர்க்கும் முற்பட்டுநிற்பாரன்றோ. இவர் இப்போது சிவப் பற்றொழிந்து கிறிஸ்தவப்பற்றுடையராயினமையினாற்றான் கிறிஸ்த வர் மீதும் க்ஷமணர்மீதும் இரங்க எழுந்தார்.

கழுவேற்றி உயிர்போக்குதல் அதிபாதகம் மகாபாதகம் என் னும் இரண்டினுந் தாழ்ந்த உபபாதகத்தின்பாலதேயாம். க்ஷமணர் கள் பாண்டிநாடு முழுமையும் கெடுத்ததோடமையாது, ஞானசம்பந் தப்பெருமானோடு பதினாறுயிரம் திருக்கூட்டத்தோடும் எழுந்தருளியி ருந்த திருமடத்திலே தீக்கொளுவினமையுமாகிய பாபம் உபபாதகம் மகாபாதகம் என்னும் இரண்டினும் கதித்த சிவத்துரோக அதிபாத கமேயாம். குடிகள் செய்த பாபம் அரசனையும், அரசன் செய்த பாபம் ஆசாரியனையும் அடையும் என்பர்.

சீவகாருண்ணியமாட்சி

𑌗𑍁𑌰𑍁𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌦𑍁𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮...

𑌇𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌵𑍈𑌵𑌸𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌯𑌮𑌃 ||

'பாசத்தினின்று நீங்கிச் சிவபிரானை உணர்வோரை ஆளுபவர் ஆசாரியரே. துஷ்டர்களைத் தண்டித்து ஆளுபவன் அரசனே, அரசனுக்குப் புலப்படாது மறைந்து செய்யும் பாபமுடையாரைத் தண்டித்தாளுபவன் வைவச்வதனே 'எனச் சிவதருமோத்தரம் கூறிற்று. குடிகளை நன்னெறிப்படுத்தவேண்டியவர் ஆசாரியர்; இருட்போதிற் குடிகள் பொருளைத்திருடிக் குடிகெடுக்கும் கள்வரைத் தண்டிக்கும் பாண்டியனுடைய மகாவுத்தமோத்தம பரம்பரைச் சைவசமய அறிவை க்ஷமணிருள் மூடி அவனைத் தம்வசப்படுத்துங்கால், அந்த க்ஷமணிருளை ஓட்டி க்ஷமணரைக் கழுவில் மாட்டிச் சிவஞானப்பிரகாசத்தைக் கான்று அரசன் அறிவையும் குடிகள் அறிவையும் காக்கவேண்டிய பாரம் ஈண்டுச் சீகாழிப்பெருந்தகையாராகிய ஞானசம்பந்த பாலசூரியன் மேலாயிற்று. மதக்ஷமையினர்போன்ற செல்வத்தாலோங்கிய ஒரு தக்கார் வீட்டில் இருநூறு திருடர்கள் சேர்ந்து அவ்வீட்டிலுள்ளாரை இம்சைசெய்து வீட்டை இடித்துக் கதவுகளை உடைத்துக் கல்லெறிந்து மண்ணெறிந்து ஆயுதம் வீசிப் பொருள் கவருங்கால், அக்கள்வரையெல்லாம் கொன்று தம்பொருளைக் கவர்விக்க எண்ணுவாரோ? இன்றேல் தாம் யாது பாடுபடினும் கள்வர் எல்லோரையும் வதைத்தல் சீவகாருண்ணிய பங்கமென்றுகொண்டு ஒருவர் இருவரை வதைப்பிக்கமாத்திரம் சித்தமுடையராவரோ? மதக்ஷமையினர் அவ்விருநூறு கள்வரையும் ஒருங்கு சேர்த்துத் தூக்கிலிட மிக ஆவலுடையராயிருப்பாரன்றே! இதை யாதினல் இவர் யோசியாது 'க்ஷமணரிற் சிலர் துஷ்டரென்றாலும் இக்குரூர தண்டனையை ஒருங்கே அனைவர்க்கும் கூறுதல் அவர் தம்பெருமைக்கழகோ' என்று உணர்ந்தெழுதத் துணிந்தார்? இவர் தமக்கோர் நியாயமும் பிறர்க்கோர் நியாயமும் நோக்கிச் "சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போல மைந்தொருபாற் கோடாமை சான்றோர்க்கணி" என்னும் நீதி சூத்திரத்தை யாது பற்றி மறந்தார்? எண்ணாயிரவருளளே சிலரைத் துட்டரென்று கொண்டு மற்றெல்லோரையும் சிட்டரென்று எந்த ஞானக்கண்

...ண்டார்? க்ஷமணர் எண்ணுபிரவரும் வெகு தூரத்திலே பரந்து நின்றாராக, இவரெல்லாம் ஒருங்கு ஓர் சிறிய நெருப்பை ஒரே நேரத்திற் கைகளாற்பற்றி ஞானசம்பந்தர் மடத்திற் கொளுத்தவல்லரல்லர், ஆகலான் இரண்டொருவரே தீக்கொளுவி விட்டிருப்பார் என்னும் குணித நூலேயுட்கொண்டு மதக்ஷமையினர் அவ்விரண்டொருவரையுமே துட்டரென்று கொண்டார் போலும். அங்ஙனமாயின், அவர் அறிவு பளா! பளா!! கொலைச் சூழ்ச்சிசெய் தோர் பலரேயாக, கொலை செய்தோன் ஒருவனேயாயினும், அவ ரெல்லாம் கொலைக்குற்றத்துக்காளாவார் என்பது லௌகிக சட் டத்தினுற் பெறப்படுகின்றதன்றே. இதை அவர் விவேகியாததெவ் வனோ?

ஸ்ரீஞானசம்பந்தப்பெருமான் கேவலாவஸ்தையிற் றுரியாதீத, துரிய, சுழுத்தி, சொப்பன, சகலத்திலேனும்; சகலத்துச் சகலம், சகலத்துச் சொப்பனம், சகலத்துச் சுழுத்தி, சகலத்துத் துரியமே, சகலத்துத் துரியாதீதம் என்பவற்றிலேனும் நில்லாது; அமலசாக்கிர, அமலசொப்பன், அமல சுழுத்தி கடந்த அமல துரியத்தின்மேலாம் அமல துரியாதீதத்தினின்றமையான், "தொண்டனேன் நினையுமா நினையே' 'விரும்புமா விரும்பே' 'தொடருமா தொடரே' என் அகண்டாகார சச்சிதானந்த பரிபூரண பரசிவதாதான்மிய முற்றி ருந்தமையான், அவர் நினைத்தனவும் விரும்பினவும் செய்தனவு மாகியவெல்லாம் சிவன் நினைத்தனவும், சிவன் விரும்பினவும், சிவன் செய்தனவுமாய் முற்றுமன்றே. பசுகரணமுற்ற நம்போலியர் போல ஏகதேசக் காட்சிப்படாது நின்மல துரியாதீதத்து நின்ற ஸ்ரீஞானசம்பந்தப் பெருவாழ்வுக்கு (க்ஷமணர் வாதிலே) ஞானக் கிரியைகள் புறத்தே செல்லினும், அவர் நின்மலதுரியத்தைவிட்டு நீங்காரல்லார். நாம் சகல சாக்கிரத்தினின்று நினைந்து விரும்பிச் செய்வனபோல, அவர் நினைந்து விரும்பிச் செய்யார் என்க.

> துரியங் கடந்தவித் தொண்டர்க்குச் சாக்கிரந்
> துரியமாய் நின்ற தென் றுந்தீபற
> துறந்தா ரவர்களென் றுந்தீபற.

என்றார் பெரியோர். ஞானசம்பந்தப் பெருமான் நின்மல துரியத்

தினின்று செய்தனவெல்லாம் திருவருட்குணங்களாயே முற்றும். திருவாலவாயின் கண்ணே பிள்ளையார் எழுந்தருளி, திராவிட சுருதியினால் "சமண்சித்தரை யழிக்கத் திருவுள்ளமே" என்று வினவிய போது, சிவபெருமான்

யுஷ்மாகம் நாபிலஷிதம் யதஸ்மாபிரபீஷ்யதே | ஜயோ பவதி யுஷ்மாகம் ந ஹாநிஸ்ச பராஜய꞉ | பவிஷ்யதி த்வயோரேவ தஸ்மாத்வாதி ஜயாவஹ꞉ | யுஷ்மாகம் நாபிஸேஷாணாம் விஜயஸ்து பவிஷ்யதி ||

'நுங்கட்கிசைந்ததே எமக்குமிசைந்ததாம், அதனால் வெல்லற்பாலர் நீவிரே, க்ஷமணரோடு வாதுசெய்யின் அவர் தோற்றுத்தாமே கழுவிலேறிவிடுவார்' என அசரீரிவாக்கினால் அருள் புரிந்தார் என அகஸ்திய சங்கிதை கூறிற்று. கூறவே, ஸ்ரீஞானசம்பந்த மூர்த்திகளேனும், அரசனேனும், குலச்சிறைநாயனாரேனும் வலிது பற்றி அந்த க்ஷமணர்களைக் கழுவிலேற்றல் ஆவசியகமின்று; நீவிர் தடுப்பினும் கேளாது பொறுமை மேற்கொண்டு மானமுற்று அவர் தாமே ஏறிவிடுவார் என்பது திருவாலவாயுடையார் திருவாக்கினாற் பெறப்பட்டது. மேலும், ஒரு கல்லைத் தன்றலைக்கு மேலே கவிந்துள்ள மலையின்மீது எறியுங்கால், அது மலையை ஊடுருவிச் செல்லமாட்டாது மீண்டு முன் விசையினும் கதித்த விசையோடு தன்றலையிலே வீழ்ந்து அதனைத் தகர்த்தல் போல, சிவபோகச் செல்வராகிய திருஞானசம்பந்தப்பெருமானுக்கும் மற்றைச் சிவனடியார்க்கும் க்ஷமணர் செய்த தீங்கெலாந் திரண்டு க்ஷமணர்மீதே மிகுதியும் மண்டி அவர் உயிரை யெல்லாம் போக்கின. ஞானசம்பந்தப்பெருமான் தீங்கு யாதும் அவர் பாலியற்றினாரல்லர்; அப்படித்தீங்குவிளைத்தாரெனக்கொண்டாலும், அப்பாபம் அக்கினியில் வறுத்த வித்துக்கள் பூமியிலேகிடந்து நீருள் நனைந்தாலும் மீள முளையாதவாறுபோல வெந்துபோம். இவ்வுண்மை 'இலங்குமிந் நெறியினின்று ரிதமகிதங்களெல்லாம், நலந்தீமை யிவர்க்குச் செய்தார் பாற் சென்று நலிவதாகும்,' 'திவவங்கிசேர்ந்த வித்துத் திரிந்துபோய் முளையாவாறே' என்னும் திருவாக்குகளான் உணர்க. இவ்வுண்மை நோக்கியே சுந்தரமூர்த்திநாயனார் 'நற்றமிழ்வல்ல

ஞானசம்பந்த னவினுக்குரைய னுளைப் போவானும்..........குற்றஞ் செய்யினுங் குணமெனக்கருதும்' என்றருளினார். ஞானசம்பந்தப் பெருமானும் திருவாலவாயுடையாரைத் தரிசித்து, 'சுவாமீ, நீவிரே க்ஷமணரையெல்லாம் கழுவேற்றினீர்; அதற்கு அடியேனுளரகேன், அடியேனை ஆலேசித்துநின்று நீவிர் முன்னர்த் திருவாய்மலர்ந்தருளியவாறு அவரையெல்லாம் கழுவேறச் செய்தீர்' என்னும் கருத்தினாலன்றோ 'குற்றநீகுணங்கணீகூடலாலவாயிலாய்' என அருளிச்செய்தார், நாடோறும் சிவோகம்பாவனை செய்து உடல் பொருள் ஆவி மூன்றும் சிவனதேயாய்த் தத்தஞ்செய்து 'சிவோதாதா சிவோ போக்தா' என்றும், "அடியே னண்டவு னுனக்காட் வகையென் றுள்ளமுள்கலந் தெழுபரஞ்சோதி" என்றும் கருதுங் கொள்கைபோல, "குற்றநீ குணங்கணீ" என்றார் ஸ்ரீஞானசம்பந்தப் பெரியோர்.

ராஜபிர்த்ருததண்டாஸ்து க்ருத்வா பாபாநி மாநவா: |
நிர்மலா: ஸ்வர்க்கமாயாந்தி ஸந்த: ஸுக்ருதிநோ யதா ||

"அரசனால் ஒருவர் தண்டிக்கப்படின் தண்டிக்கப்பட்டோர் பாபங்கணீங்கிப் பெரியோராய்ச் சுவர்க்கத்தை அடைகின்றார்" என்று மனுதருமசாஸ்திரம் கூறுதலான், இவ்வுலகத்திலே இராஜ தண்டமெய்தினோர்க்கு மறுலோகத்தில் நரகயாதனை இல்லை என்றுபிற்று, அரசனேனும், ஆசாரியரேனும் செய்வது அருள் வழியாம் என்பது

"அரசனுஞ் செய்வ தீச னருள் வழி யரும்பா வங்க
டரையுளோர் செய்யிற் றீய தண்டலின் வைத்துத் தண்டத்
துரை செய்து தீர்ப்பன் பின்பு செறல்வழி நடப்பர் தூயோர்
நிரயமுஞ் சேரா ரந்த நிரயமுன் னீர்மை யீதாம்,

....மண்மெரியிற்

"காய்க்கிச் சுடவுருக்கக் கண்ணுரிக்க நன்னிதிய
மீர்த்துத்தாய் தந்தைதம ரின்புறுதல் - வாய்த்தநெறி
யோடியதே ரின்கீழுயிர் போன கன்றாலே
நீடுபெரும் பாவமின்றே நீங்குமென - நாடித்தன்
மைந்தனையு மூர்ந்தோன் வழக்கே வழக்காக"

என்னும் திருவாக்குகளானும் உணர்க. ஆகவான், சான்றோ

யிரம் க்ஷமணரையும் கழுவிலேற்றி அவர்களைச் சுத்தர்களா[illegible] அடுத்த ஜென்மத்திலே செந்நெறியில் ஒழுகச் செய்து பாண்[illegible] நாட்டரசன் முதற் குடிகளீறுயுள்ள எல்லோரையுந் திருநீறிட[illegible] செய்து போந்த இரு புறச் சீவகாருண்ணியமும் மதக்ஷமையின[illegible] புறக்கண்ணுக்குச் சீவகாருண்ணியமிலாது முடிந்ததோ? க்ஷமணர் செய்த குற்றத்துக்கு அவர்கள் உயிரைப் போக்காது மற்றோர் சிறிய தண்டஞ் செய்து அவர் உயிரோடிருக்கச் செய்தாலாகாதோ? எனின்,

ஶிவநிந்தாகரம் ஹத்வா பீடிதஃ ஸ்வயமேவ வா। யஸ்த்யஜேத்ஸ்வாந் ப்ராணாந் ஸ ஶிவம் ப்ரஜாயதே। ஶிவநிந்தாகரம் ஹந்தும் அஶக்தோயஃ ஸ்வயம் த்யஜேத்। ஸத்ய ஏவ விமுச்யேத த்ரிஸப்தகுலஸம்யுதஃ॥

"சிவநிந்தை செய்வோனைக் கொல்க, இன்றேல் வருந்தித்தன் பிராணனை விடுக; அங்ஙனஞ் செய்பவனுக்கு மீண்டுப் பிறப்பில்லை; சிவநிந்தை செய்பவனைக் கொல்வதற்கு அசக்தனுயின், தானே இறந்து விடுக. அதனுல் அவன் இருபத்தொரு குலத்தோடும் முத்தியடைகின்றுன்" எனச் சிவபுராணம் கூறுகின்றது. அங்ஙனம், கூர்மபுராணம்

"திங்களங் கண்ணி வேய்ந்த செல்வனை யிகழ்ந்த பாவ
மிங்கிது தன்னிற் றீரா தெண்ணறும் விரத மாற்றிப்
பொங்கழ லுப்பண் வைகி யருந்தவம் புரிந்திட்டாலு
மங்கவ னருளினன்றித் தீர்ந்திட லரியதாமால்."

எனவும், சித்தாந்தசிகாமணி

"கண்டனுயின் முக்கட் கடவுளை நிந்திப் போனைத்
தண்டனை புரிந்து கொல்க வரிதெனிற் சமிக்க னின்றி
மண்டனில் வலிய னன்றேல் வான்செவித் துணைகள்பொத்திக்
கொண்டவ ணகன்று செல்க குலகுலந்தமல பக்தன்."

"ஏயுமா சார நிந்தை யாண்டுள தவ்வி டத்திற்
போயுற லொழிக வென்றும் புகல் சிவ நிந்தை செய்வோன்

நீயக முழுது நிற்க சிவ நிந்தை யவர்க்கு நூறுண்
டாயினும் பரிகா ரஞ்செய் தகற்றிடற் கரிது மாதோ.''

னவும் கூறின. இங்ஙனம் சிவத்துரோகிகளுக்குப் பிராயச்சித்தம் மரணாந்த தண்டனையேயன்றி வேறுதண்டனை விதிக்கப்பட்டிலது. ஆகலான் அவர்கள் உயிர்பிழைத்திருக்கத்தக்க மற்றோர் தண்டனை செய்தல் இயலாதாயிற்று. இங்ஙனம் க்ஷமணர்களைக் கழுவேற்றத்தினின்று தவிர்க்காது விடுத்தது அந்த க்ஷமணர்மேற்கொண்ட சீவகாருண்ணியமும் குடிகண்மேற்கொண்ட சீவகாருண்ணியமுமாய இருமடங்கு சீவகாருண்ணியம் ஸ்ரீஞானசம்பந்தவள்ளலார்க்கெய்தினமை காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிழைதிருத்தம்.

13-ம் பக்கத்து 24-ம் வரியில் "ஆயிரத்துத்தொண்'' என்பதை "ஆயிரத்தெண்'' என்று வாசிக்க.